

forskellige Dele, idet jeg er glad for at kunne takke Ministeren for Fremsettelsen af Forslaget vedrørende Hæren, som forkorter Arbejdstiden og forhøjer Timelønnen, saa at den forhaabentlig mindst kommer paa Højde med den tidligere Løn. Det er et Fremskridt for deres Vedkommende, men jeg er ikke i Stand til i Enkeltheder at se, hvorledes dette Forslag virker helt igennem, det skal de enkelte Arbejdere først erfare, men den højtærede Ordfører sagde jo i Gaar, at man fra Hærens Side var overmaade fornøjet med det. Det vil jeg ogsaa antage skulde være den almindelige Opfattelse, men det fejler ikke, at der kan være Enkeltheder, der rammer noget ved Siden af det, man vil ramme. Men i Almindelighed synes der at være Grund til at takke Ministeren for, at han er gaaet i denne Retning for Hærens Vedkommende.

Jeg kan ogsaa takke for Lønforhøjelsen, der gives til Marinens Arbejdere, men naar den er betinget af, at de vedkommende skal levere Arbejde for Pengene, forekommer det mig for Resten, at der ikke er noget at takke for. Og det undrer mig i høj Grad, at Ministeren til Trods for den Enstemmighed, hvormed Arbejderne mødte frem for Kommissionen og udtalte sig mod en Forlængelse af Arbejdstiden derude, desuagtet kommer med et Forslag, der gaar i den nævnte Retning. Det er altsaa efter den Vending, som Sagen har taget, ikke Marinens Arbejdere, der behøver at takke Marinen for det, den gør for dem, men det bliver omvendt meget mere Marinen, der maa takke sine Arbejdere, fordi de i Fremtiden skal arbejde 1 Time længere, hvis de nu gør det. Der er talt mange Ord om dette, men desværre har de fleste været spildte. Der bliver talt saa mange Ord i denne Sal, som ikke alle er lige nyttige. Noget hænger der dog i Regelen ved, men det synes, som om der ikke er hængt ret meget ved den højtærede Forsvarsminister af, hvad jeg har sagt, thi ellers vilde han neppe have kunnet begaa det, han nu er i Færd med at begaa, nemlig at forlænge Arbejdstiden for disse Folk. I Efteraaret bebudede Ministeren, at der vilde komme noget i den Retning, men jeg havde tænkt, at han ved sine Overvejelser skulde kunne have besindet sig og forstaaet, at et Forslag om Forlængelse af Arbejdstiden vilde være en afgjort Haan mod Arbejderne derude og mod Arbejderne i Almindelighed, navnlig naar han stillede det i Forbindelse med et Løfte om det, han har kaldt en Lønforhøjelse, hvad det slet

ikke er, da det kun er Betaling for forøget Arbejde, som Arbejderne her skal præstere. Ministeren vil ogsaa være bekendt med, at der i den Anledning har været forskellige Deputationer hos Finansudvalget og forelagt det sine Betæneligheder vedrørende hele denne Sag. Der har været Deputationer fra de faste Arbejdere, fra de saakaldte private Arbejdere samt fra Fagorganisationerne. Ogsaa dette synes at være spildte Ord paa Balle Lars, kan man sige, det synes ikke at have frugtet, idet Flertallet i Finansudvalget slutter sig til Ministerens Forslag og blindt hen foreslaar at følge ham.

Hvis nu det, der forelaa, var saa afgjort talende i Ministerens Favør, at det ikke var til at omstøde, havde man jo vel bøjlet sig for Forholdene og havde maattet erkende, at Omstændighederne var saa stærke, at Ministeren maatte skride til det, han nu er i Færd med at foretage. Men det forekommer mig, at Forholdene ikke er saaledes. Ministeren bebudede i Efteraaret, at der vilde komme en ny Betænkning over Lønningerne for Orlogsværftet, og denne Betænkning er ogsaa omdelt til os og omtalt af enkelte Medlemmer. Jeg skal straks erklære, at den er betydelig bedre end den gamle Betænkning, idet den er mere overskuelig, og man kan ogsaa se, at der har været nogen videnskabelig Samvittighed knyttet til disse Tabeller. Naar der i den Følgeskrivelse, som ledsager Betænkningen, railleres over, at der her i Folketinget skulde være udtalt en Beklagelse over den foregaaende Betænkning og talt om, at der havde været en vis Tendens i den, en Tendens, der gik ud paa at søge at fremstille Lønningerne højere, end de faktisk var, og man saa i Skrivelsen siger, at det er ubeføjet, maa jeg sige, at jeg kan ikke frigøre mig for den Tanke, at der ogsaa i den sidste Betænkning, til Trods for den Bestræbelse, der er gjort, saa vidt jeg kan se, fra Statistikernes Side, gennem Kommentarerne er bibeholdt ikke saa lidt af den Tendens, der var i den første Betænkning. Jeg ved ikke, hvor frie Hænder Statistikerne har haft i denne Kommission, der har været — en Kommission paa 4 Mand —, men af Kommentarerne kan man tydeligt se, at det ikke er Statistikerne, der har skrevet dem, men at det er Folk, som er godt kendte med Forholdene paa Orlogsværftet, de ligner ganske de Kommentarer, der er skrevne til den foregaaende Betænkning, og hvis Formaal var at rive og skrabe alting sammen for at fremstille det, som om